

Jani Tapola

Punainen petos

Punainen petos
© Jani Tapola
Ulkoasu: R. Penttinen
Kustantaja: Mediapinta, 2009
ISBN 978-952-235-096-1
Print-On-Demand

Lukijalle:

Edessäsi on fiktiivinen tarina Suomen ensimmäisestä lunnaisiin perustuvasta kidnappauksesta. Kirjoittaessani tämän kirjan Suomessa ei sellaista ollut vielä tapahtunut. Kirja on täysin mielikuvitukseni tuotetta ja toivon, että en loukkaa sillä ketään tai mitään.

Jani Tapola

Ensimmäinen osa

Prologi

Moskova keväällä 2007

Tuomas Niva sovitteli ylleen mustaa pikkutakkia kylpyhuoneessa. Se sopi hyvin tummansinisten farkkujen ja valkoisen kauluspaidan kanssa. Hän asetti nenälleen uudet hopeakehyksiset silmälasit ja pyyhkäisi otsaltaan ylikasvaneita hiirenharmaita hiuksiaan. Vaikka kolmekymmentäviisivuotias Tuomas oli suhteellisen tarkka ulkonäöstään, hiukset saivat olla vallattomat ja luonnolliset. Se toi hänen ulkoiseen persoonaansa huolettomuutta, joka piti paikkansa hänen sisäisen minänsä kanssa.

Kävellessään pesuhuoneesta sviittinsä oleskelutilaan hän laittoi merkille kuinka tammiparketti suorastaan kiilsi kristallikruunujen valossa. Hän avasi raskaat pariovet ja astui parvekkeelle. Tuomas katseli muutaman kilometrin päässä kohoavaa Spasskin tornia. Moskovan Kremlin korkein torni kohosi ylväänä yli seitsemänkymmenen metrin korkeuteen. Ilta oli hämärtynyt ja miljoonakaupungin valot antoivat juhlan vaikutelman. Tuomas ei ollut käynyt Moskovassa yli kymmeneen vuoteen ja kaupungin länsimaistuminen oli yllättänyt hänet. Katukuvassa näkyi tunnettujen länsimaisten tuotemerkkien isoja valomainoksia, puhe Moskovan etäännyttämisestä muusta Venäjistä ei ollut turhaa.

Tuomas veti keuhkoihinsa lämmintä kevätilmaa. Hän oli syönyt hyvän, tukevan päivällisen kaupungilla ja olo oli edelleen kylläinen. Hän myönsi että jälkiruuan, teen ja makeat vatruskat olisi voinut jättää syömättä, mutta ei ollut voinut

vastustaa kiusausta. Auvoista oloa häiritsi ainoastaan kitala-keen puhjennut kirvelevä afta, jota mies vähän väliä kokeili kielen kärjellä.

Tuomas oli saapunut Moskovaan seuraamaan jääkiekon MM-kilpailuja pari päivää sitten. Kutsun Tuomakselle oli esittänyt hänen serkkunsa Simppa Miettinen, joka oli yksi pääomistajista hotellissa, jossa hän oli vieraana. Hotelli Rus-Royal oli sisustettu erittäin kalliisti ja palvelu ei jättänyt toivomisen varaa. Hotelli totisesti ansaitsi jokaisen sille myön- netyistä viidestä tähdestä. Huoneiden hinnat olivat tietysti pilvissä, mutta Tuomaksen ei tarvinnut siitä välittää. Omista- jan vieraana kaikki oli hänelle ilmaista.

Puhelin soi taskussa.

”Minä täällä, missä oikein viivyt?” kuului Simpan her- mostunut ääni.

”Olen juuri tulossa”, sanoi Tuomas ja etsi katseella kello- aan tammiselta yöpöydältä.

”Tule aulabaariin., täällä on henkilö, jonka haluan esitellä sinulle.”

Muutaman minuutin kuluttua Tuomas astui hissistä aulaan jonka lattia oli vaaleaa kivilaattaa. Tilan reunoilla oli pyöreitä kullanyärisiksi maalattuja pilareita. Hän ohitti vaaleasta mar- morista valmistetun vastaanottotiskin, jonka luona oli hotel- liin kirjautuvia venäläisiä. Miehillä oli kalliit puvut ja naiset olivat laittautuneet viimeisen päälle edustaviksi. Lyhyiden hameiden paljastamia kauniita sääripareja ei voinut olla huo- maamatta. Tuomas vilkuili baariin joka oli puolillaan ihmisiä. Simppa näkyi puhuvan kahden miehen kanssa. Toinen oli iso- kokoinen, arviolta viisissäkymmenissä. Toinen oli nuorempi ja solakampi, ehkä hieman alle neljänkymmenen.

Tuomas huomasi vaaleahiuksisen Simpan nostavan katset- taan hänen suuntaansa ja viittovan luokseen. Tuomas tervehti

kaikkia kädestä, isompi miehistä sanoi nimekseen Viktor Korljow. Hänellä oli tummat lyhyeksi leikatut hiukset ja huoliteltu parta. Nuorempi ei sanonut mitään.

”Istu alas”, sanoi Simppa osoittaen kermanvalkoista nahkatuolia.

”Kiitos.”

Tuomas istui upottavan pehmeään tuoliin.

”Viktor on yksi hotellin omistajista. Hän tuli yllättäen paikalle, ei kai se haittaa sinua?” Simppa kysyi.

”Ei todellakaan, tutustun mielelläni uusiin ihmisiin.”

Viktor puhui englantia venäläisittäin murtaen ja Tuomas seuraili tilannetta. Hänen huomionsa kiinnittyi nuorempaan mieheen, joka katseli hermostuneesti ympärilleen. Simppa huomasi Tuomaksen ihmettelevän miestä.

”Hän on Viktorin turvamies. Viktor on mukana monella toimialalla. Täällä Venäjällä saa olla tarkkana omasta turvallisuudesta, jos on merkittävä henkilö.”

”Ymmärrän kyllä”, sanoi Tuomas ja katsoi Viktoria joka oikoi viininpunaista silkkisolmiotaan. Turvamies jatkoi pälyilyään aivan kuin hän ei olisi kuullut äskeistä keskustelua lainkaan.

Tuomas ymmärsi olevansa oligarkin, Venäjän suurliikemiehen, seurassa.

”Otatko jotain juotavaa?” kysyi Viktor Tuomakselta omalla aksentillaan.

”Talon piikkiin tietenkin vai onko Simppa alkanut pihistellä juomatarjonnassa?” Viktor iski silmää Tuomakselle.

”En todellakaan, en vain ehtinyt kysyä. Mitä saisi olla?” Simppa kysäisi nopeasti.

”Voisin oikeastaan ottaa martinin”, vastasi Tuomas hymyillen. Pitihän kirvelevää aftaa jollain lääkitä.

Usean martinin, viskipaukun sekä neljän tunnin kuluttua Tuomas ja Viktor istuivat Viktorin omistaman ravintolan yksityis-tiloissa. Turvamies oli heidän seurassaan. Alakerran musiikki kuului tilaan vaimeasti. Viktorilla oli tapana rakentaa ravintoloihinsa omia yksityisiä kerroksia, joissa hän toisinaan vietti aikaa ystäviensä kanssa. Näissä tiloissa oli aina baari, oleskeluryhmiä, iso televisio ja pesutilat saunoineen. Tarjoilijatar, joka oli pukeutunut tyylikkääseen valkoiseen paitapuseroon ja tummansiniseen hameeseen, toi tarjottimella pöytään kolme annosta Viktorin herkkua, venäläistä juhlapiiirakkaa Kulebjakaa. Nainen vaihtoi loppuun palaneen tuikkukynttilän uuteen ja asetteli punaisen lasikuvun kynttilän päälle.

”Spasibo, Elena”, kiitti Viktor.

Tarjoilijatar hymyili Viktorille ja kysyi tarvitsisivatko he vielä jotain. Viktorin vastatessa kieltävästi nainen poistui nopeasti paikalta.

”Oletko valmis allekirjoittamaan sopimuksen?” Viktor hymyili Tuomakselle kaivaen samalla taskustaan ison sikarin. Hänen kädessään oleva kultainen kantasormus välkähti kynttilän valossa.

”Missäs se Simppa on?” kysyi Tuomas sammaltaen pahasti.

”Hän lähti hotellille jo aikaa sitten, etkö muista?” Viktor huomautti ystävälliseen sävyyn.

Tuomas keskitti katseensa Viktorin kasvoihin ja nyökkäsi. Hän yritti näyttää selvemmältä kuin oli.

Illan kuluessa oli selvinnyt, että Viktor oli vahva toimija myös kiinteistöalalla. Hänellä oli myynnissä useita arvokiinteistöjä, joista osa sijaitsi Moskovassa. Alkoholin turruttama Tuomas oli innostunut ajatuksesta omistaa asunto Venäjän pääkaupungissa. Rahasta Tuomaksella ei ollut pulaa. Tuomaksen isä, Niilo Niva, oli ollut perustajana rakennusfirma

Nivarak Oy:ssä, joka oli käynnistellyt toimintaansa 70-luvun Suomessa. Yritys oli toiminut ensin kotimaassa ja laajentunut myöhemmin isoksi toimijaksi niin Virossa kuin Venäjälläkin. Niilon sairastuttua ohutsuolensyöpään hän oli myynyt osakkeensa ja saanut miljoonia euroja. Hänen nukkuttuaan pois sairauden nujertamana muutama vuosi sitten perintö oli jaettu Tuomaksen ja hänen vanhemman veljensä, Jarin, kesken. Heidän äitinsä oli kuollut jo aikaisemmin eikä Niilolla ollut sisaruksia, joten veljekset olivat olleet ainoat perilliset. Perheelliselle Jarille Niilo oli testamentannut myös ison talonsa.

Tämän kaiken Tuomas oli kertonut illan kuluessa myös Viktor Koroljowille. Tavallisesti Tuomas ei pitänyt suurempaa meteliä rahoistaan, mutta nyt, viettäessään iltaa ökyrikkään miehen seurassa, hän oli tuntenut tarvetta ilmoittaa olevansa itsekin tavallista varakkaampi mies.

Simpan lähdettyä nukkumaan oli kaupanteko muuttunut puhetasolta tositoimiin. Viktor Koroljow ei jättänyt asiakasta rauhaan, jos haistoi mahdollisen kaupan.

”Oletko varma että vaimollasi tai jollain muulla taholla ei ole mitään tätä kauppaa vastaan?” kysyi Viktor katsoen Tuomasta suoraan silmiin.

Tuomas ärsyyntyi moisesta kysymyksestä.

”Ei minulla ole naisystävää, vaimosta puhumattakaan. Joten mennään asiaan”, sanoi Tuomas humalaisen uhollla.

”Mainiota, tässä on esitäytetty sopimus”. Viktor otti salakustaan myyntikaavakkeen.

”Ei muuta kuin nimi alle vaan!” Viktor osoitti valkeaa paperia ja syytti sikarin.

Aamuauringon jo noustua taksi kaartoi Hotelli RusRoyalin pihaan. Autosta nousi tuskin pystyssä pysyvä Tuomas Niva, venäläisen arvokiinteistön uusi omistaja. Löydettyään vih-

doin omaan sviittiinsä hän riisui kenkensä ja potkaisi ne nurkkaan, pikkutakin hän heitti lattialle. Juuri kun mies oli päässyt sänkyyn, ovelle koputettiin. Tuomas punnersi itsensä ylös ja hoiperteli avaamaan. Kaunis venäläinen nainen katsoi häntä epäröiden. Ruskeaverikkö oli pukeutunut pieneen toppiin ja lyhyeen hameeseen. Nainen ojensi hänelle paperilapun, jossa luki mustalla tussilla kirjoitettuna: ”Tässä pieni lahja kaupantekijäisiksi. Hauskaa yötä, Viktor Koroljow.”

”Hyvää yötä”, sai Tuomas sanottua ennen kuin löi oven kiinni naisen edestä. Hän hoippui sänkyyn ja sammui saman tien.

Aamulla hän saisi huomata, että varomattomuus kostautuu Venäjällä.

Puoli vuotta myöhemmin, marraskuussa 2007

Puuseppä Dmitri Bublikov ajoi rauhallista vauhtia vanhalla Fiat Ducato -merkkisellä pakettiautolla, jonka sininen maali oli haalistunut. Oli lokakuun pimeä alkuilt ja satoi tihkutamalla vettä. Hänellä ei ollut kiire ja niinpä oli turha ottaa minkäänlaisia riskejä, hirviäkin saattoi olla liikkeellä. Hän haukkasi välillä vaimonsa leipomaa pullaa ja siemaisi palan painikkeeksi tsaikkaa termospullosta.

Dmitriä hymyilytti, hänen liikeasiansa kukoistivat. Hän omisti pienen mutta hyvin toimeentulevan uniikkihuonekalu- ja valmistavan puusepäni liikkeen.

Kaksi kuukautta sitten hän oli saanut valmistettavakseen valtavan kokoisen lipaston. Lipasto oli valmistettu tammesta ja siinä oli viisi aukeavaa vetolaatikkoa. Lipasto ei itse asiassa ollut aivan sellainen miltä se näytti. Vetolaatikat olivat vain lyhyet ja niiden takana oli iso salakätkö aseille. Tilaaaja oli aseharrastaja ja hänellä oli idea kätkeä aseet muiden katseilta piiloon. Lipaston tilaaja oli vaatinut, että tuote piti henkilökohtaisesti toimittaa Helsinkiin. Dmitri oli pitänyt huolen, että hän saisi myös kunnon korvauksen lipaston toimittamisesta perille länsinaapuriiin.

Dmitri vilkaisi taustapeiliin, ketään ei ajanut hänen takanaan, liikenne oli todella hiljaista. Hänen vanhan pakettiautonsa keuhkojen ajovalojen kiilat tuntuivat imeytyvän mustaan asfalttiin. Hän sipaisi siististi leikattuja viiksiään ja korjasi silmälasiansa asentoa. Kohta hän olisi Suomen puolella. Hän

oli suunnitellut toimittavansa lipaston ilta yhdeksältä ennalta sovittuun paikkaan sopimuksen mukaisesti, ja kirjautuvansa sen jälkeen johonkin halpaan hotelliin pariaksi yöksi. Hän pitäisi miniloman Suomen pääkaupungissa. Sen hän oli totta vie ansainnut. Sade yltyi ja Dimitri lisäsi lasinpyyhkijöiden nopeutta.

Dimitri katseli pimeää metsää, joka kasvoi tien oikealla puolella. Syksyn eri värit sävyttivät sen päiväsaikaan kauniiksi värien leikkikentäksi. Hän suunnitteli menevänsä vaimonsa kanssa sieneen heti Suomesta palattuana. Hän sienesti innokkaasti ja oli saanut vaimonsakin ymmärtämään sienestämisen rentouttavan vaikutuksen. Ylimääräiset sienet oli helppo antaa tutulle torikauppiaalle, joka sitten myöhemmin talvella muisti yleensä häntä vodkapullolla. Kolmekymmentäkahdeksanvuotias Dimitri ei ollut juoppo, mutta hän ei sylkenyt lasiinkaan. Se oli maan tapa. Äkkiä Dimitri painoi kaikin voimin jarrua. Pakettiauto heittelehti vauhdin hidastuessa mutta pysähtyi suhteellisen nopeasti. Lipasto kolahti ilkeän kuuloisesti takasosassa. Dimitri näki valokeilassa miehen jonka päästä valui norona verta. Mies oli lyyhistynyt tien reunaan beigenvärisen Ladan viereen. Dimitri hyppäsi autostaan ja juoksi miehen luo.

”Oletteko kunnossa?” Dimitri kysyi hengästyneesti. Mies ei liikahtanutkaan. Verta näytti olevan vain päässä. Mitä oli oikein tapahtunut? Dimitri tähyili ympärilleen, mutta ketään ei ollut näköpiirissä. Ladan moottori jurisi tyhjäkäynnillä. Dimitri palasi juosten autolleen hapuillen kännykkäänsä pimeästä jalkatilasta, jonne se oli äkkijarrutuksessa lentänyt. Viimein tärkeä käsi osui puhelimeen. Dimitri kääntyi ja hämmästyi nähdessään maassa maanneen miehen seisomassa edessään. Miehen silmissä oli pahaenteinen katse. Samassa veitsen terä lävisti Dimitrin vatsalaukun. Lyönti oli tullut yllättäen, eikä

Dmitri ollut ehtinyt reagoida millään tavalla. Toinen isku tuli heti perään. Terä tunkeutui vasempaan keuhkopussiin. Kolmatta ja neljättä veitseniskua hän ei enää tuntenut. Dmitrin ruumis rojahti märälle asfaltille. Raju sade huuhto asfalttia jonka veri värjäsi tumman punaiseksi.

Tunnin kuluttua Dmitrin kuolemasta hänen pakettiautonsa lähestyi Suomen aluerajaa. Dmitrin tappanut Juri Safiej poltti mahorkkaa ja kirosi pakettiauton rusahtelevaa vaihdelaatikkoa. Hän hengitti syvään, ruumiin hautaaminen läheiseen metsään oli vienyt voimia. Hän pyyhkäisi tummia luonnonkiharia hiuksiaan jotka valuivat vettä. Juri manasi itsekseen surkeaa ilmaa.

Kun Vaalimaan Venäjän puoleiselle vastaraja-asemalle Torfjanovkalle oli noin kilometrin verran matkaa, Juri pysähtyi tien laitaan. Hän kytki auton katossa olevan kelmeän sisävalon päälle. Mies kaivoi taskustaan valkoisen paperipussin ja otti sieltä pienen iholiimatuubin. Sitten hän työnsi kätensä povitaskuun ottaen sieltä pienen rasian. Hetken kuluttua Juri katseli ruskeilla silmillään peilistä Dmitri Bublikovin kaksoisolentoa. Samanlaiset luonnonkiharat hiukset, irtoviikset ja silmälasit olivat muuttaneet hänet toiseksi henkilöksi.

Juri lähti liikkeelle ja tunsu veren sykkeen kaulavaltimoillaan.

"Pysy suunnitelmassa ja kaikki menee hyvin", hän hoki itselleen.

Hetken ajettuaan Juri ohitti tienvieressä seisovan valkoisen Iveco-merkkisen kevytkuorma-auton ja lisäsi hieman vauhtia.

Jurin mentyä mutkan taakse vanha Iveco käynnistyi ja kiihdytti Jurin perään, pysytellen silti hyvänmatkaa pakettiauton takana. Ivecoa ajoi nelissäkymmenissä oleva venäläinen mies.

Tultaessa Torfjanovkan raja-asemalle Iveco pysähtyi pienen matkan päähän seuraamaan, kuinka rajavartijat tutkivat Dmitri Bublikovin vanhaa pakettiautoa. Virka-asuiset miehet näyttivät kurkistavan sivuovesta autoon.

”Niet, minulla ei ole mitään muuta, kuin tämä laatikosto. Olen viemässä sitä asiakkaalle”, sanoi Juri tullimiehelle yrittäen kuulostaa siltä kuin olisi todella ollut lipaston tekijä.

”Oletko menossa kauaskin?” tullimies kysyi jäykästi.

”En, vain Helsinkiin.”

Miehet katsoivat toisiaan ja nyökäyttivät kopissa istuvalle naiselle. Tämä antoi passin, viisumin ja muut asiakirjat Jurille. Hetken kuluttua keltamusta aisa nousi ylös ja pakettiauto ajoi pois alueelta. Tämän nähtyään Ivecomies kääntyi takaisin tulosuuntaansa.

Vasta selvittyään Suomen puoleisesta Vaalimaan raja-asemasta ja ajettuaan Haminan kaupungin kohdalle, Juri repäisi irtoviikset pois. Hän vilkuili hermostuneesti sivupeileihin, muttei nähnyt ketään takanaan.

”Ei autoja... Hyvä, minua ei seurata.”

Juri katsoi taustapeilistä lipastoa. Se oli pysynyt hyvin paikallaan ja oli upean näköinen.

Suurella huonekalulla tulisi vielä olemaan tärkeä tehtävä Operaatiossa.

Kirkkonummella Långvikissa, noin kolmenkymmenen kilometrin päässä Helsingin keskustasta, iso rintamamiestyylinen puutalo seisoi synkkänä sateen piiskatessa sen huopakattoa. Talo oli rakennettu viisikymmentäluvulla. Rakennus oli hyvässä kunnossa ja sen pihapiirissä oli aitta sekä pieni autotalli.

Salama iski kilometrin päässä maahan ja talo tunsu sen kivi- ja puurakenteensa, kuten myös sisällä nukkova mies. Veikko Vaara

nousi hitaasti ylös sängyltään, käveli ikkunan luo ja kurkisti ulos. Pihalle oli muodostunut isoja vesilammikoita, jotka näyttivät kiehuvan sateen osuessa voimalla niihin.

”Samperin ukonilma”, Veikko tuhahti ja huomasi, ettei hänen äänensä kuulostanut vieläkään omalta. Hän käveli hitaasti keittiöön ja sytytti valon. Pirttipöydällä oli aspiriinipurkki, josta Veikko otti yhden tabletin. Hän oli ollut flunssan kourissa jo viikon. Lääkäriin hän ei ollut lähtenyt, eikä ihan pienen vaivan takia sinne menisikään. Ei hän ollut ennenkään käynyt, ainoastaan pakon sanelemana, jos työnantaja oli vaatinut sairaslomatodistuksen. Nyt eläkkeellä oleva entinen ylikomisario sai sairastaa seitsemänkymmentävuotiaana rauhassa. To-della rauhassa, sillä viimekertainen vieras oli ollut itämaisten mattojen kaupittelija. Siitäkin oli aikaa kolme viikkoa.

Veikko venytteli selkäänsä ja tunsi miltä väärässä paikassa säästäminen tuntui. Hänen nukkumapaattojaan ei ollut vaihdettu kymmeneen vuosiin. Hän käveli vessaan ja huuhteli kasvojaan vedellä. Katsoessaan peiliin hän näki valkokiuksisen vanhan miehen.

”Luoja, näytän ainakin kahdeksankymmispeltä!” Veikko mietti ja upotti kasvonsa froteepyyhkeeseen. Siinä hän oli aistivinaan edesmenneen vaimonsa hajuveden tuoksun. Hänen vaimonsa ja ainoa poikansa olivat menehtyneet hirvikolarissa kymmenisen vuotta sitten.

Salama iski taas voimalla ja Veikko hätkähti. Samassa hän oli kuulevinaan koputusta ovelta. Hän käveli pimeään olohuoneen poikki ja otti takanreunukselta hiilihangan käteensä. Hän asui syrjässä muusta asutuksesta eikä kättä pidempi ollut ikinä pahitteeksi. Vanhana poliisina hän halusi turvata selustansa.

Veikko sytytti oven vieressä olevasta katkaisijasta ulko-valot ja avasi ulko-oven joka narisi avautuessaan hitaasti.

Veikko tunsi kylmän ilman tuulahduksen ihollaan. Ketään ei näkynyt kuistilla.

”Haloo, onko täällä joku?”

Ei vastausta.

Veikko pamautti oven kiinni ja yskäisi muutaman kerran. Kurkku tuntui karhealta. Hän käveli uudelleen keittiöön ja laittoi veden hellalle lämpiämään.

”Ehkä lämmin tee helpottaa oloa.”

Koputus kuului uudelleen, tällä kertaa voimakkaampana. Se tuli nyt selvästi ovelta. Veikko avasi oven ja katsoi ympärilleen. Kuistilla ei taaskaan ollut ketään. Hän oli juuri vetämässä ovea kiinni kun hänen katseensa osui kuistin puulattialla olevaan kirjekuoreen ja päivän lehteen.

”Postimies. Olisi se voinut jättää nuokin postilaatikkoon.”

Veikko kumartui ottamaan varovasti posteja ja tunsi kuinka selässä vihlaishi. Sekunnin kuluttua päässä tuntui helvetillinen kipu. Sen jälkeen hän ei tuntenut enää mitään.

Veikon sivulla ollut mies oli lyönyt häntä kumisella putkella takaraivoon.

Oleg Vanickij veti Veikon sisälle taloon ja sulki nopeasti oven. Hän tarkisti jokaisen huoneen erikseen siltä varalta, että talossa ei ollut muita. Hän ei huomannut mitään epäilyttävää, kaikki oli samoilla paikoillaan, kuin hänen vieraillessaan asunnossa aikaisemmin mattomyyjän verukkeella.

Oleg otti taskustaan puhelimen ja näppäili numerosarjan. Hetken kuluttua Jurin puhelin soi sinisessä pakettiautossa.

”Haloo”, Juri vastasi arvaten jo soittajan.

”Ukko on hoidettu pois pelistä. Oletko jo päässyt rajan yli?”

”Kyllä, kaikki on kunnossa. Kuuntele, pysytään laaditussa suunnitelmassa.”

”Asia ymmärretty”, sanoi Oleg ja sulki puhelimen. Hän